

Ətraf SƏRRAF

GEDİRƏM MƏN İNDİ PAYIZ OLMAĞA

Çıxdım artıq ömrün bahar çağından,
Gedirəm mən indi payız olmağa.
Gərək ki, alışam bir üzü günəş,
Bir üzü də şaxta, ayaz olmağa.

Çox şey əldən çıxıb. Nə olar-olmaz,
Qoy möhkəm yapışım qalanlarından.
Daha baş çıxara bilirəm bir az,
Dünyanın min cürə yalanlarından.

Gedirəm mən indi payız olmağa.
Payız olmağın da qayğısı min-min.
Ömurdən növbəti payı almağa,
Bir az dözüm lazım, bir az da təmkin.

Ömrün payız yüklü köçüyəm belə,
Ayrılıb gedirəm, yolçuyam belə.
Mənim bu halımdan dərs alanlara,
Bəlkə də, ən yaxşı ölçüyəm elə.

“Ayrılıq” sözündən ürəyim sızlar.
Özüm də bilmirəm bu nədir indi.
Ömrün baharında gördüyüm qızlar
Hamısı anadır, nənədir indi.

Ağaran saçımda xatirə üçün
Bahar çiçəyinin az ətri qalıb.
Ümidlə gedirəm, deyirəm ömrün,
Bəlkə, oxunmamış bir sətri qalıb...

Şeir ki ağılla hiss birliyidi,
Qəsdim var gələni xeyrə yozmağa.
Ömrün payız çağı şairliyidi,
Gedirəm mükəmməl şeir yazmağa.

Mən çıxıb gedirəm payız olmağa.
Gedirəm orda da tutum yerimi.
Baharı sovuşan bağçaya, bağa,
Saralmış yarpağa yazım şeirimi.

Əzəldən özümdən salıb qabağa,
Qovdum ömrü-günü, yaşı, nə bilim.
Gedirəm mən indi payız olmağa,
Bir az da payızək düşünə bilim.

QIZIL AN

Şeirə qurban verdiyim
vaxtın altında durmuşam,
söz yağışı məni tutsun deyə.
İstəyirəm ömürdən
bir qızıl an qoparıb
göndərim gələcəyə.

SÖNMÜŞ OCAQLA SÖHBƏT

Axşam sən gözəl yanırdın,
Alovun da ucaboynu.
Səhər gəlib gördülər ki,
Yıxılmısan üzüqoylu.

Sözü bitmiş adam kimi
Susub qalmısan, ay ocaq.
Gələnindən, gedənindən
Küsüb qalmısan, ay ocaq.

Odun sönüb, külün qalıb,
Yol üstündə ölün qalıb.
O həvəslə yanmağından
Sənə ancaq zülüm qalıb.

Bu gecə sən də taxtından
Endin beləcə, deməli.
Səhərəcən yanıb, yanıb,
Söndün beləcə, deməli.

Kimlər qızındı oduna,
İndi düşməzsən yadına.
Sən ki yaxşılıq adına,
Çatır-çatır yandın, ocaq.

Yanmısan, yaxşı yanmısan,
Yanmağın axırı buymuş.
Yəqin elə bu halını,
Sənintək yananlar duymuş.

Ocaq olub yanmaq nədi,
Axı hər kəs bilə bilməz.
Elə gözəl yanmayanlar
Belə gözəl ölə bilməz.

MƏNASINDAN DÜŞƏN SÖZƏM

Yanımdan ötüb keçirdin,
Qəfil yaddaşın üşündü.
Kim bilir nə xatırladın,
Kim bilir nələr düşündün.

Bu gördüyün mən deyiləm,
Yoxdur onda məndən əsər.
Fikir vermə uzaqlarda
Unudulan qərib səsə.

Dönüb bir də baxma, gözəl,
Bənzətdin birinə məni.
Mənasından düşən sözəm,
Gətirmə dilinə məni.

OYNADIM

Mən bir kənd uşağıydım,
Çöldə, çəməndə oynadım.
Qışın soyuq havasında,
Dumanda, çəndə oynadım.

Tez alışdım çöl işinə,
Mal-qaranın örüşünə.
Getdim kəndin hər işinə,
Əkib-biçəndə oynadım.

Yazım, qismətim qoymadı,
Mən saydım, fələk saymadı.
Kimi ortada oynadı,
Mən bir az gəndə oynadım.

Hər necə desəm rəvadı –
Qəlbim dərdimə yuvadı.
Ömür bir qəmli havadı,
Çaldılar, mən də oynadım.

YENƏ İÇİN-İÇİN AĞLAYIR PAYIZ

Yenə için-için ağladı payız,
Buludlar sıxıldı göz əvəzinə.
Qəlbimdən qüssəli bir şeir keçdi,
Başımı tərpətdim söz əvəzinə.

Olanı gətirdim gözüm önünə,
Qəmli baxışlarım münsifə döndü.
Bir daha boylandım ötən hər günə,
Ən böyük istəyim təəssüfə döndü.

Bu insan halıdır, qalanda yalqız,
Kövrək xatirələr kədər gətirir.
Yenə için-için ağlayır payız,
Əsən yel hüznü xəbər gətirir.

Ayrılıq yeridir durduğum bu yer,
Yada salır ömrə əsən küləyi.
Ayrılıq sözünü yazan durnanın
Havada oynadı qələm-lələyi.

Həsərdən söyləndim mən də bir ağız,
Hələ gözləyirəm o uzaq yolu...
Yenə için-için ağlayır payız,
Mənim də payıztək gözlərim dolur.